

Anne-Baba İle Yaşanan Her An Nimettir!

Geçtiğimiz Pazar günü KOAH hastası olan babamın cihazları için gereken saf suyu temin ederek evlerine götürdüm. Yaşlılığın ve hastalıkların bedenen çökerttiği anne ve babamın, giderek çocuk masumluğunu ve şefkatini celbeden hüznü ama nurlu ve mütebessim hallerini izledim.

Kendisi oruçlu olduğu halde evladına bizzat ikram için çırpınan, neredeyse lokmayı ağzına verecek kadar her şeyle ilgilenen, parkinson hastalığından titreyen elleriyle kendi yaptığı şerbeti bardağa doldurup uzatan annemi sevgi ve hayretle izledim. Bize eziyet gibi gelen ve sırf onu yormamak için kaçındığımız ne varsa aşkla ve şevkle yapmaya gayret ediyordu. Ben kaçındıkça o yeni şeyler vermeye çalışıyordu. Annelik yaşa ve zamana sığmayan bir erdem ve karakterdir. Anneciğimin bu yaşına kadar varlığına şükür ile içimden dualar ettim.

Akşam ezanı okunduğunda zaten abdestini bizden önce almış olan Babacığım hareketlendi. Ben de önceki hafta onun imamlığında kıldığımız namazın tekrarı için özlemle ama hastalığından dolayı endişeyle, yine cemaat yapalım mı baba diye sordum. İmamlığa takatim yok sen kıldırırsan olur oğlum dedi. O söyleyince benim için onurlu bir emir oldu. Burnunda oksijen veren ince hortum aparatı ile bir adım sağ yan gerimde namaz için durdu.

Kamete başlarken aslında iyiydim. Görev, mutluluk, babamın sağlığından endişe, şükür gibi duygu karmaşısıyla ama normal bir ciddiyetle kamet okumaya başladım. Derken birden sesim çatallaştı, titredi ve güçlkle devam edebildim. Namazı kılarken, sureleri okurken gözlerimde akacak gibi dolmuş yaşlar ve çatallaşan ses tonuyla biraz zorlanarak ilerledim. Kendimi toparlamaya çalışırken, doğrudan bakamasam da doğal görüş alanıma girdiği kadarıyla babamı da kolladığımı fark ettim. Her an bir yığılma veya denge kaybı olmasın endişesiyle sürdü bu durum.

Namazdan sonra bende oluşan bu duygu yoğunluğunu tanımlamaya çalıştığımda, neredeyse dede olacak yaşa geldiğim halde Anne-Babamın sağ ve görece sağlıklı olmalarından dolayı yaşadığım

mutluluğun, ebeveynini daha erken yaşlarda kaybedenlere ve son deprem felaketinde vefat eden insanlarımıza karşı bu mutluluktan duyduğum mahcubiyetin, birisi her sene 3 aylarını aralıksız oruçla geçiren, diğeri her ne durumda olursa olsun namazını terk etmeyen iki tatlı ebeveyn nimetine layık görülmenin verdiği sevinç ve şükür duygularının etkisinde kaldığımı söyleyebilirim.

Toplam 2 saat kadar süren bu ziyarette geçen zamanın asla boşa gitmediğine, hem maddi hem de manevi bereketiyle nasiplendiğime adım kadar emin ve huzurluyum. Onların duasına, mutluluğuna, mütevazi ikramlarındaki berekete, titrek sesle kıldırduğım vakit namazının huşu ve lezzetine elbette paha biçilemezdi.

Artık anı olan bu taze olayımı okurken, anne veya babasından kaybı olan ve zaten yüreği özlemle yanan dostlarımı incittiysem özür diler, helallik vermelerini beklerim. Bu yazıyı onlardan ziyade halen anne babasından biri veya ikisiyle beraber yaşayan, veya ayrı da kalsalar istediklerinde görüşebilen kardeşlerimiz için yazdım. Lütfen henüz yaşarlarken kıymetlerini bilelim. Onları birer Cennet ve sevap ağacı gibi görerek, her fırsatta hayırlı meyvelerini toplarcasına dua ve memnuniyetlerine çalışalım. Yapamadığımız büyük şeylere değil, basitte olsa onlar için önemli ve rızalarını kazandıracak taleplerine odaklanalım.

Aslında bu yaklaşım sadece anne babalarımız için değil, diğer aile üyelerimiz için de geçerli olmalı. Çünkü bizler her ne kadar Rabbimizden sıralı ve hayırlı ölümler dilesek de Takdir-i İlahi gereği deprem, sel, yangın gibi afetler veya kazalar ile aniden vefat edip gitmeleri de mevzu bahis konusudur. Seven sevdiğini söylemeli, sevgi ve saygısını göstermelidir. Telafisi imkansız pişmanlıklar yaşamaktansa, icrasını hamt ve şükür ile andığımız güzel anılar biriktirsek daha iyi olmaz mı?